

român cu dîlele abia poate merge în centrul comitatului spre a-și spune jalba la vice-comite, de aici ia direcție spre stînga cale de o ȕi, spre a putea afla sedria orfanală, în dreapta va trebui se călătorească dela centrul comitatului 2 ȕile spre a ajunge la perceptorat, și trei spre a da de judecătoria cercuală cât pentru cărțile funduare, Dumneȕeu scie unde sunt aședate.

Încât corăspunde această arondare intereselor economice ale poporului nostru, tot ȕiaristica din Cluș are să judece, ca avocatul intereselor economice ale poporului român.

În casuri normale n'am trece preste acest neajuns, noi însă trecem, căci nu el este cel mai mare și mai simțitor.

La administrație începînd dela notariul comunal până la comite suprem sunt în cea mai mare parte oameni, cari nu cunosc limba poporului, de spre capacitate și onestitate nu vom vorbi.

Cu ce viu interes vor fi reprezentînd acestia interesele poporului ne putem închipui, și dacă considerăm că ei sunt tot atăți agenți ai politicei actuale, ușor vom pricepe rezultatele activității lor.

Nu e deci mirare, că la noi persoana cea mai ocupată este executorul de dare, nu e mirare dacă vedem că glasul poporului a amuțit prin fostele comitate, și nu ne uimim vedînd forța cu care se oprimă îndrăzneala fostilor grănițeri din districtul Năsăudului pentru apărarea drepturilor lor, îndrăzneală spre a cărei sugrumare trebui trimis Br. Bánffy.

Pre lângă aceste rezultate negative am putea aduce o listă de prigoniri fâțișe, le rezervăm însă pentru timpuri mai potrivite.

Nu vom vorbi deci despre regularea ririlor, cari inundă mînoasele văi ardelen. Ne vom întoarce privirile dela țermurii Mureșului cu Reghinul începînd, ne vom lega ochii trecînd prin țeara Bârsei mai cu seamă primăvara la topirea zăpedei, și nu vom auȕi suspinele sêrmanului țeran la devastarea câmpurilor mînoase, în cari el își pusese nădeșdea, nu vom cerceta țermurii Oltului, mai puțin cel al ambelor Têrnave începînd dela Sângeorgiul de munte și până la câmpul libertății, ne vom oprî vederea la contemplarea acestei serioase îngrigiri părintesci pentru prosperitatea țeranului român, îngrigire, care trebuie să fie cea de căpetenie frămîntare de creeri a unui guvern cu durere de inimă pentru ranele populațiunii.

Sciu'tam bine, și o scim, că nu prosperarea neamului nostru este programa curentului politic din țerile noastre. Sciu'tam și bine o scim, că pentru noi nimica nu se va face, cât timp va domni actualul patriotism și actuala idee de stat. De aceea am voit să ne ajutăm noi.

De mai mulți ani ne-am întrunit deci în reuniune agricolă, sau dacă se mai potrivește, ca oameni plugari am voit să formăm o societate de plugari, spre a ne capacita reciproc, și a învăța unii dela alții.

Am compus proiectul de statute, și l-am așternut la locurile competente spre întărire.

Colegii din Cluș bine sciu, că acel proiect de atunci și până în ȕiua de astăzi n'a mai vedut lumina soarelui. Nu, căci trebuiau întărite statutele reuniunilor de maghiarizare de tot soiul, și față cu acestea bunăstarea economică a țeranului nostru trebuie să dispară.

Cătușele în cari suntem ferecați încep a ne frînge oasele. Frații din Cluș bine o sciu, nu sciu însă

trase cu mare băgare de seamă, cu creionul, câte-vă linii.

În timpul recreației, tovarășul de bancă se apropia de mine.

— Ascultă, 'mi ȕise, pentru ce sărutai în clasă cărticica aia?

Îi spusei taina.

— Poate să fie bun lucru lemnul sfânt și cartea de rugăciuni, dar eu am altceva care să me scape de aici.

Luându-me la braț, ne îndreptarăm astfel spre fundul curții, după un zid ruinat, de unde nu puteam fi zăriți de guvernor. Acolo, scoase din busunariul hainei sfertul de coală, pe care trăgea în clasă linii cu creionul, și-l întinse pe scândura pe care eram aședati.

— Veȕi tu, îmi ȕise cu multă serioșitate, veȕi tu asta?

Me plecai spre hârtie.

— Asta o să me scape de guvernor; și, dacă vrei, o să ne scape pe amîndoi.

Simțiu un fior în tot corpul. Ideia că o să scap din închisoarea în care indurasem pentru întâia oară insulta îmi umplu sufletul de o bucurie nebună. Luai de gât pe mîntuitorul meu și-l sêrutai de nenumerate ori.

— Adevărat? O să putem scăpa de aici!

unde va crepa, și noi nu suntem autorități a o cerceta aceasta.

Revista politică.

Terminul pentru alegerile la senatul imperial se apropie tot mai tare, și cu el în directă proporție crește agitațiunea partidelor. După semnele de până acuma guvernul Taaffe va eși învingătoriu la aceste alegeri, și se va continua în Austria politica de împăciuire care și până acuma este legată de numele contelui Taaffe.

Este caracteristică figura statului nostru dacă considerăm starea reală a lucrului. În unul și același stat, cu unul și același cap domnesc două curente opuse. Austria voesce să impace naționalitățile, creȕînd că numai așa mai e posibilă susținerea imperiului, Ungaria și strivesce naționalitățile sale, creȕînd că numai ideia de stat unguresc, și o Ungarie maghiarizată poate salva imperiul.

Suntem în adevăr nîmiți vedînd că aici la noi nu este ȕi lăsată de Dumneȕeu, în care acte violente se nu încerce a smulge din inimile noastre credința în dreptatea legilor.

Dintre apelurile diferitelor partide din Austria vom schița la locul acesta pre cel al bohemilor. După o abstenență politică de mai mulți ani, — așa începe acest apel — deputații bohemii au reluat eără lupta parlamentară, dechiarînd în mod sêrbătoresc, că activitatea lor nu va deroga întru nimică demnității naționale a poporului cen. 6 ani au luptat acesti deputați în senatul imperial, și lupta lor a fost grea, căci erau bine rutinați protivnicii lor și încreȕuți în victorie, deoarece domnia de mai mulți ani i-a făcut a nu mai considera și pe alții.

Se înșiră aici rezultatul activității lor parlamentare de 6 ani, rezultat, pe care bohemii îl numesc nesuficient, care însă îi îndreptătesce a se lupta și mai departe în bună speranță.

Programa bohemilor cât pentru viitoriu se reasumă în următoarele. Împăcarea cu Ungaria se face cu observarea raporturilor de pretenie între ambele jumătăți ale imperiului. Susținerea monarhiei austriace în deplina ei suveranitate este nedispensabila condițiune a existenței naționale, de aceea bohemii sunt totdeauna gata a da tot ce pretinde independența, securitatea și înflorirea ei; vor apăra autonomia Bohemiei basată pe tradițiunile Bohemiei și garantată prin diploma din Octobrie, căci numai prin desvoltarea dreptului de proprie dispunere poate înflori adevărata libertate, nu însă prin întărirea fără margini a unui burocratism, care sugrumă ori-ce independență a cetățenilor unui stat. Vor propaga bohemii o înțelegere cu Germanii pe baza egalei îndreptățiri a ambelor naționalități. Simțul lor de libertate îl vor documenta prin fapte, și nu prin frase sforăitoare.

Cu respect la necesitățile vieții practice și ale administrațiunii în stat, vor face și faptice și fizege mari concesiuni limbii germane, și, fără a vătămă onoarea și demnitatea națiunii boheme, deputații bohemii nu pot permite ca prin privilegiul unei limbi să se nege principiul dreptului egal al celorlalte seminții.

Din manifestul bohemilor multe putem învăța și noi, cari în mare măsură am adoptat ținuta politică

— Da, răsponse el ȕucînd mîna la frunte ca un bărbat. Trebuie însă să avem răbdarea și să lucrăm, — să lucrăm pe ascuns ca să nu ne afle guvernorul. Mi-e frică grozav de el. Ar fi în stare să ne omoare. Să nu spuî la nimeni, repetă de câte-va ori ducînd degetul la gură. Ai auȕit? Să nu scie nimeni.

Îi jurai că o să păstrezi secretul până la moarte.

— Scii că paserile zboară prin aer cu aripi, reluă după o pauză.

— Da, ai dreptate, și ele sunt mai mulțamite ca noi.

— Va se ȕică, dacă am putea să ajungem să ne facem și noi aripi, o să sburăm ca ele.

— Așa este, dar cum?

— Uite-te bine.

Urmărind cu creionul conturul desemnului, îmi esplică în puține cuvinte cum s'ar putea construi aripi de o mărime proporțională cu greutatea noastră. Șita și hârtia jucuau un rol însemnat în această mașină plănuită cu dibăcie și menită să ne scape din pensionat. Deși nu prea înțelegeam bine planul maestrului, rămăseiu mulțamit cu toate acestea de esplicarea ce-mi dete în ȕiua aceea, și seara adormiiu linistit.

Un an întreg, în timpul căreia guvernorul clăsei chinuî prin tot soiul de insulte pe bietul meu

a bohemilor, fără a ne da seama, dacă dispunem de forțele intelectuale și materiale ale bohemilor.

Correspondențe particulare

ale „Telegrafului Român.“

Sibiu în Marța Rusaliilor 1885. Stimate domnule Redactor! În urma convocării oficiului protopopesc al tractului Sibiu dto 17 Aprilie 1885 Nr. 558, s'a întrunit Vineri în 10/22 Maiu cur. aici în biserica din cetate sinodul protopresbiterial ordinaru, la care din 36 deputați aleși, a luat parte 26; absentînd 10 — doi preoți și 8 mireni; acesti deputați sunt aleși pre periodul de 3 ani 1885 — 1887.

Ședința, care s'a deschis amăsurat convocării la 9 oare a. m. a durat până la 1 oară d. a. m. în care timp s'a decis asupra tuturor obiectelor puse la ordinea ȕilei prin citatul convocătoriu; ședința s'a deschis prin dl prot. tractual S. Popescu, ținînd o cuvîntare prin care a indigitat scopul și agendele care sunt a se delibera în această ședința a sinodului convocat pentru anul acesta.

După aceasta se aleg la propunerea presidiului, pentru constituirea biroului provisoriu, de notari par. G. Bobeș și Dumitru Comșa; se prezentează apoi prin presidiu:

1. Toate actele deputaților aleși pentru periodul de 3 ani;
2. Raportul general al protopresbiterului;
3. Raportul general al comitetului protopresbiterial.

Privitoriu la actele de alegere se decide ca verificarea deputaților să se facă prin o comisiune de 3 membri, care se constea din membri biroului; presidiul propune apoi pe baza actelor verificarea tuturor celor 12 deputați aleși din cler; și a 22 deputați mireni; eără verificarea a 2 deputați o lasă la decisiunea sinodului și anume una acelu din cercul electoral Șura mare — Vurper și alta acelu din cercul electoral Mohu-Șelimber.

Referitoriu la deputatul ales din cercul Șura mare — Vurper presidiul nu face nici o propunere din cauză că în Șura mare ar fi întrunit dl I. Bechnitz toate voturile 27, — eără în Vurper Dr. N. Olariu asemenea toate voturile 63; — la cêst din urmă însă protocolul nu e în ordine și prin urmare ar fi să se verifice dl I. Bechnitz; sinodul însă la propunerea dlui E. Brote verifică pre Dr. N. Olariu ca deputat al cercului electoral Șura mare Vurper, — cărui altcum presidiul a inmanuat convocătoriu dela scrutinare, și care după cele premerse se vede a fi unicul deputat nebinevenit presidiului, am ȕis nebinevenit și acesta o voi justifica.

Interesantă a fost verificarea deputatului din cercul Mohu-Șelimber — în prima era ales I. Iancu notariu în Mohu, în Șelimber, o palmă de loc de Sibiu s'a ales cu unanimitate dl I. Pop Galațian, român neașiu și drept credincios al sfintei uniri din Blaș; sinodul pre lângă toată bunăvoința față de dl Pop. amic alui Csato — Grama, verifică pre cel cu minoritatea voturilor, din motivul binecuvîntat, căci altcum la anul ne vom pomeni în sinod și cu dl P. Harșianu et Consortes!

Cu acestea două incidente — neînsemnate, în care primul caracterizează intențiunea dlui protopresbiter, — eără al doilea progresul par. I. ȕintea din Șelimber întru promovarea sfintei unării — sinodul dechiară pre toți 36 deputați aleși de verifi-

tovarăș de bancă, ne hrănirăm de această mare idee împărțîndu-ne în fie-care ȕi setea de libertate de care eram cuprinși.

— Când vom ajunge la scop, ȕicea într'una tovarășul meu, o să sburăm întâiu la tine acasă. Pe urmă, după ce ne vom lua tot ce ne trebuie pentru drum, o să mergem într'o pădure și acolo să trăim amîndoi, singuri. De vrei, tu poți rămănea acasă; ai un tată și o mamă. Eu me duc și singur în pădure; n'am nici tată nici mamă.

În timpul vacanțelor, bietul copil rămăse singur în pensionat, singur cu guvernorul.

Un epitrop, care-i plătea pensiunea, nu avea vreme să se gîndească la dînsul, — călătorea în toate verile. Și apoi, nu era destul de bine îngrigit: nu avea în pensionat mîncare, spălătură și tot ce-i trebuia în sfêrșit? Afară de aceasta, un copil e totdeauna supărător în casă, face prea multe nebunii, se resgăie. Când e între streini, e altceva: să învață să fie moderat și cuviincios, se face cu minte. Cam astfel cugetă astăzi părinții de familie; de aceea își părăsesc copii ani întregi și nu-și aduc aminte de ei de cât atunci când socotesc că au crescut în destul și cunosc cu prisos regulele buneii cuviințe.

(Va urma.)

telor până târziu seara; la rondul al doilea dela șosea s'a dat focuri de artificie.

La oarele 12, Calea Victoriei și șoseaua Kiseleff era încă pline de lume. „Romanul.”

Victor Hugo.

Bardul Franciei a murit la vârsta de 83 de ani, și apoteosa cu care patria încununează pe morții sei ilustri, el a avut-o fiind încă în viață.

Născut la 1802, fiul unui generare al întâiului imperiu, Hugo urmă în Europa armatele victorioase ale lui Napoleon I și se întoarse la Paris la 1809, spre a intra la mânăstirea din strada Feuillantines. La 14 ani, compuse deja prima sa tragedie *Irtamene*, urmată curând de opera lirică „Săracul și bogatul.”

Producțiunile literare ale poetului sunt prea răspândite, spre a mai avea nevoie să le însemnăm aci pe toate.

Cine nu cunoaște *les Odes et Ballades, les Châtiments, les Orientales, les Feuilles d'automne?*

Cine n'a cetit *Marion Delorme, Ruy-Blas, Hernani, Lucrecia Borgia*, parte traduse mai în toate limbele, și jucate pe toate scenele Europei?

Cine nu s'a simțit mișcat cetind scrierile lui Hogo în favorul proletariatului și în contra pedepsei cu moarte?

Pasiunile literare, pasiunile politice, au căutat să vestejească gloria geniului secolului nostru. Încercări zadarnice; stejarul a rămas în picioare; V. Hugo a rămas întemeetorul literaturii despoiată de artificii, poleitorul poeziei franceze.

La 1851, când Napoleon III făcu lovirea de stat, poetul fu silit să fugă, căci guvernul făgădui-se o primă de 25,000 lei aceluia care-l va aduce mort sau viu.

Hugo se retrase mai întâiu în Belgia, jurând că nu va reîntra în Franca de cât odată cu dreptatea. Imperiul isbuti să-l alunge de acolo în insulele Angliei de unde nu se întoarse de cât la 1870, după căderea lui Napoleon.

Trăise nouă-spre-zece ani în esil! Nouă-spre-zece ani fără a vedea Franca sa iubită, fără a stringe mâna prietenilor din toate ținuturile.

Lesne poate înțelege ori-cine cu cât foc, cu câtă durere scrisese versurile sale.

*Oh! n'exilons personne,
Oh! l'exil est impie...*

Tot poporul îl adăsta la gara Nordului! Întrarea sa în Paris fu o sărbătoare, dacă mai putea fi sărbătoare în acele zile negre când Franca se vede îngenuchiată de cancelarul viitorului imperiului german.

După cinci luni de suferințe, Parisul fu silit să capituleze, și Victor Hugo numit reprezentant al poporului cu o majoritate de 214,000 voturi, plecă la Bordeaux.

Refuzul Adunării de a valida alegerea lui Garibaldi la Alger, îl făcu să demisioneze.

Dela încheierea păcii și până la moartea sa, Victor Hugo a fost cel mai aprig apărător al nenorociților. De mii de ori cu glasul seu puternic, cu peana sa măiastră, a vorbit, a scris în favoarea victimelor comunei, a combătut legea sângelui, a cerat să pue capăt operei calăului.

Cu toată ura ce avea în contra lui Bazaine, eată ce pedeapsă ar fi voit să dea trădătorului. „Aș dori să se convoace la Champ-de-Mars corpurile legiuitoare, toate trupele, tot poporul din Paris și acolo în fața tuturor aș aduce pe Bazaine îmbrăcat în uniforma sa de mareșal al Franciei. Președintele Cemerei ar ceti sentința care-l declară de trădător al patriei, și îl osândesce la degradare. Apoi cel mai vechiu sergent i-ar smulge decorațiile dela pept, i-ar tăia galoanele, sfărâma spada, călca

epoetele în picioare, și i-ar țițe pe urmă: „Acum te poți duce ești liber!”

Salonul lui Victor Hugo era locul de întâlnire al tuturor ilustrațiilor franceze și streine, Louis Blanc, Gambetta, Clemenceau, Castellar, Renan, C. A. Rosetti, Houssaye, generalul Wimpfen, Gonzales și tot ce poartă un nume în politică, literatură, știință, a luat loc la masa poetului.

Sublim ca Pindare, isteț ca Anacreon, satiric ca Juvenal, drept ca Tacit, patetic ca Eschyle, Victor Hugo a fost sufletul liric al Franciei și poetul omenirii întregi.

Veacurile viitoare privind statua de bronz ce-i va ridica patria recunoscătoare, vor vedea că toate gloriile au lucit pe fruntea acestui geniu, și scrierile sale vor fi cartea de aur a gîntei latine.

„Romanul.”

Varietăți.

* (Hymen.) Domnul Dr. George Baiulescu, medic în Brașov, Duminecă, 19/31 Maiu, a. c. își va sërba cununia cu Domnișoara Maria Manole, drăgălașa fică a domnului Diamandi Manole din Brașov, la 11 oare înainte de ameați în biserica Sântei Treimi din Cetate.

Felicităm juna păreche din tot sufletul.

* (Hymen.) Luni a doaua și de Rosalii la 12 oare la ameați și-a sërbat domnul Ioan Alecsandru cleric absolut și învățătoriu la școala noastră din Ilimbav, protopresbiteratul Agnitei, cununia cu domnișoara Eugenia Părău, fică preotului nostru din Agnita.

Dorim tinerilor cununați zile îndelungate și fericire deplină.

* (Cas de moarte.) Dr. G. Zotu, profesor la liceul S. Sava, director la cancelaria metropolitană din Bucuresci și redactorul ziarului bisericesc „Ortodocsul” a încetat din viață.

Fie-i țărâna ușoară.

* (Reprezentatiune teatrală) s'a arangiat din partea diletanților români din Orăștie la 26 Maiu nou an. cur. în sala hotelului la „Contele Stefan Széchenyi” în favorul corului micst din Orăștie. S'a jucat piesele I. „Șioldan Viteazul”, II „La Turnu Magurele” și III. „Cinel — Cinel” de V. Alecsandri.

În aceeași zi românii din Orăștie au ținut adunarea generală constitutivă pentru bancă și casină — și reprezentațiunea teatrală fu togma bine combinată pentru a pregăti publicului o distrațiune după terminarea serioaselor agende din acea zi.

* (Țarul Rusiei cu titlu de rege al Serbiei.) O telegramă din Viena trimisă ziarului „Le Temps” — țițe „Românul” — pretinde a se susține prin Viena, că țarul are intențiunea de a lua titlul de rege al Serbiei și al statelor Asiei centrale.

* („Opinca) e numele unei foi noană săptămânale pentru interese culturale și economice ale poporului român ce a săpărut în 1/13 Maiu a. c. în Reșița-montană (Bănat), sub redacțiunea domnului S. Pocreanu.

I dorim viață îndelungată.

* (Un caz ciudat de nascere.) Dra Eugenie Rafichard, portăreasă din Paris, a născut patru băeți, foarte bine constituiți.

Nu se mai cunosc de cât două cazuri de acest fel, unul citat de *Plinis* în Istoria sa naturală, celalalt constat, acum nouă ani la ospiciul Maternității din Paris.

Atât mama cât și copiii sunt sănătoși.

* (Osămintele lui Christofor Columb, descoperitorul Americii). Sub acest titlu cetim în „Democratul.” Trăim într'un timp de descoperiri și interesul general pentru continentele streine este tot așa de mare ca și la începutul tim-

pului modern, când se căuta calea cea mai nouă spre Indi. De aceia este firesc lucru, că interesul se îndreptează și spre marii navigatori și descoperitori dela finele secolului al 15-lea, și mai ales spre descoperitorul Americii, Columb. Republică de Domingo invită prin o circulară diplomatică pe guverne, să trimeată delegați pentru un congres istoric, ce se va deschide la San-Domingo, la 10 Septembrie 1885 stil nou. Atunci are să se constate, dacă remășițele îngropate în catedrala din Havana sau cele înmormentate în catedrala din San-Domingo sunt cele adevărate ale lui Columb. O contraversă de relichii! Bietul Columb n'are liniște nici după moarte, după patru sute de ani! În viață a fost amăgit, măchnit; la moartea sa uitat de contimporani sei; eruditul seu compatriot Americo Vespucci i-a luat gloria de a-și fi dat numele lunei celei noi — și acest om de genialitate cea mai naivă, care a călătorit, nu ca cei de aci, în numele lui Bismarck, ci „în numele sântei trinități” și a luat posesiune de țeara descoperită; a plecat spre India orientală și a descoperit America; s'a obligat în scris să cucerească locașul sântului morment și a descoperit continentul american — acest om n'are odichnă nici mort!

La 21 Maiu 1506, ziua Înălțării domnului a murit la Valladolid în brațele franciscanilor și în monăstirea lor a fost înmormentat. Moartea sa n'a făcut impresie: acest cas nu e menționat în scrierile de atunci. Dar la 1513 lumea și-a adus aminte de densus și cadavru fu adus la Sevilla în cimintele monăstirii. Însă Columb își exprimase dorința de a fi înmormentat în San-Domingo din Haiti. Astfel dar la 1550 resturile mortuare fură aduse acolo. La 1795 Domingo fu cedat Franciei și osămintele descoperitorului fură aduse la Lorenzo în Havana de cătră spanioli și înmormentate acolo la 1796. Dar, cum diserăm, înmormentarea dela 1877 în Domingo nu va fi cea din urmă. Acum congresul are să decidă și să dea lui Columb odichna de veci.

Istoria îi atribue astăzi meritul de a fi descoperit un nou continent, de a fi deschis noi și colosale teritorii comerțului și culturii, de a fi procurat cercetării noi obiecte, de a fi sulevat o mulțime de cuestiuni de geografie fizicală și de antropologie și de a fi scos la lumină multe idei noi.

(R. W.)

* (Trei sute de ani de muncă silnică.) Sub acest titlu cetim în „Telegraful”: Ori-cine doresce să fie liber, prin urmare nu trebuie să ne mirăm de încercările de evadare ale condamnaților, chiar la Numea. Rar se întâmplă ca un condamnat la munca silnică în această colonie penitenciară să nu caute să fugă; cele mai de multe ori aceste încercări nu isbutesc.

Condamnatul Lahaille era înaintea consiliului de resbel, el își propuse să fugă în Australia. Acesta era singurul mijloc de a fi liber, căci cei 260 ani de muncă silnică ce trebuia să-i facă nu-i dădea nici o speranță de a mai fi liber.

Judecătorii condamnaseră la 40 ani de muncă silnică, pe acest colecționar de condamnațiuni, cari făcea în total 260 ani și cu cei 40 de acumă făcea nici mai mult nici mai puțin decât 300 ani.

Loterie.

Sâmbătă în 23 Maiu n. 1885.

Buda: 73 1 88 44 85

Mercuri în 27 Maiu n. 1885.

Sibiu: 71 77 86 60 87

Bursa de Viena și Pesta.

Din 22 Maiu n. 1885.

	Viena B.-pesta.	
Renta de aur ung. de 6%		
Galbin	5.86	5.85
Napoleon	9.88 1/2	9.88
100 marce nemțești	61.15	61.15
London (pe poliță de trei luni)	124.80	124.90

Nr. 197.

[1019] 1—3

CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului vacant de paroch din parochia de clasa a III-a Lăpugiul superior în protopresbiteratul Dobrei, se escrie prin aceasta concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt:

1. Casă parochială.
2. Porțiune canonică 32 jugere pământ arătoriu și fânaț de a II-a și a III-a clasă.
3. Folosirea prunelor din cimiteriu.

4. Birul în naturale a 12 cupe grâu sau cucuruz dela 270 familii.

5. Stola usuată.

Toate acestea la olaltă computeate dau un venit anual de 390 fl. v. a.

Doritorii de a ocupa acest post vor avea a înainta suplicele lor de concurs în terminul deschis, instruite în sensul legilor bisericesci în vigoare subsemnatului oficiu protopresbiteral Dobra, la 24 Aprilie 1885.

Oficiul protopresbiteral gr. or. al tracului Dobrei în conțelegere cu comitetul parochial.

Romul de Crainic,
protopresbiter.